

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-47-14

Druk nr 2674
Warszawa, 24 lipca 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o sporcie z projektem aktu wykonawczego.

Uprzejmie informuję Panią Marszałek, że ww. projekt został notyfikowany Komisji Europejskiej w dniu 11 lipca 2014 r. Obowiązkowy termin wstrzymania procedury legislacyjnej projektu ustawy upływa w dniu 13 października 2014 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sportu i Turystyki.

Z poważaniem

U S T A W A

o zmianie ustawy o sporcie¹⁾

z dnia

Art. 1. W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2014 r. poz. 715) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Kadencja władz polskiego związku sportowego nie może być dłuższa niż 4 lata.

2. Funkcję prezesa zarządu polskiego związku sportowego można pełnić nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

3. Członek zarządu polskiego związku sportowego nie może:

- 1) łączyć tej funkcji z funkcją w innych władzach tego związku;
- 2) być osobą prowadzącą działalność gospodarczą związaną z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych;
- 3) posiadać w spółkach prawa handlowego prowadzących działalność gospodarczą związaną z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych więcej niż 10% akcji lub udziałów przedstawiających więcej niż 10% kapitału zakładowego – w każdej z tych spółek;
- 4) być współnikiem spółki osobowej prawa handlowego prowadzącej działalność gospodarczą związaną z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych;
- 5) być osobą, która była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe ścigane z oskarżenia publicznego.

4. Jeżeli osoba obejmująca funkcję członka zarządu polskiego związku sportowego w dniu wyboru prowadzi działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 3 pkt 2, posiada akcje lub udziały, o których mowa w ust. 3 pkt 3, lub jest współnikiem spółki osobowej prawa handlowego, o której mowa w ust. 3 pkt 4, jest obowiązana w ciągu 30 dni od

¹⁾ Niniejsza ustawa została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 11 lipca 2014 r. pod numerem 2014/0343/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337).

dnia objęcia funkcji zaprzestać prowadzenia działalności gospodarczej, zbyć akcje lub udziały lub wystąpić ze spółki.

5. W przypadku niewypełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 4, walne zgromadzenie członków albo delegatów polskiego związku sportowego odwołuje członka zarządu polskiego związku sportowego niezwłocznie, nie później niż przed upływem 3 miesięcy od bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 4.

6. Roczne sprawozdanie finansowe polskiego związku sportowego podlega badaniu przez biegłego rewidenta.

7. Walne zgromadzenie członków albo delegatów polskiego związku sportowego corocznie rozpatruje i zatwierdza sporządzone przez zarząd sprawozdanie z działalności polskiego związku sportowego oraz roczne sprawozdanie finansowe, po jego zbadaniu przez biegłego rewidenta. Walne zgromadzenie członków albo delegatów tego związku uchwała regulamin dyscyplinarny.”;

2) w art. 11 w ust. 2 uchyla się pkt 2;

3) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Polski związek sportowy jest obowiązany należeć do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy polskiego związku sportowego działającego w sporcie osób niepełnosprawnych, który uzyskał zgodę ministra właściwego do spraw kultury fizycznej na utworzenie bez zaświadczenia, o którym mowa w art. 11 ust. 2 pkt 4.”;

4) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Polski związek sportowy, który wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12a nie należy do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski, staje się związkiem sportowym działającym w formie związku stowarzyszeń z dniem, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stanie się prawomocna.

2. Stwierdzenie braku przynależności do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski następuje w drodze decyzji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

3. O wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, oraz o dniu, w którym ta decyzja stanie się prawomocna, minister właściwy do spraw kultury fizycznej zawiadamia właściwy sąd rejestrowy.

4. Polskie związki sportowe, które na podstawie ust. 1 stały się związkami sportowymi działającymi w formie związku stowarzyszeń, dostosowują swoją działalność do zmienionej formy, w szczególności statuty oraz regulaminy w terminie 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stanie się prawomocna.”;

5) w art. 29 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W ramach zadań, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw kultury fizycznej może udzielić instytucji gospodarki budżetowej pod nazwą „Centralny Ośrodek Sportu”, dla której jest organem założycielskim, dotacji celowej z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej, na realizację zadań publicznych związanych z zapewnieniem warunków organizacyjnych, ekonomicznych i technicznych do szkolenia sportowego w zakresie:

- 1) bieżącego utrzymania obiektów sportowych i zarządzania nimi;
- 2) przygotowania kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy.”;

6) w art. 37 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje lekarzy uprawnionych do wydawania orzeczeń lekarskich, o których mowa w ust. 1, a także zakres i częstotliwość wymaganych badań lekarskich, uwzględniając specyfikę współzawodnictwa sportowego.”;

7) w art. 43:

a) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) utrudnianie lub udaremnianie kontroli antydopingowej lub manipulowanie jej przebiegiem;”;

b) ust. 2–5 otrzymują brzmienie:

„2. Dopingiem w sporcie nie jest zachowanie określone w ust. 1 pkt 1–4, jeżeli jest ono uzasadnione celem leczniczym, a zawodnik otrzymał zgodę na stosowanie określonej substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do Międzynarodowej konwencji sporządzonej

w Paryżu dnia 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999, z 2013 r. poz. 1243 oraz z 2014 r. poz. 343), a także zachowanie określone w ust. 1 pkt 6 w odniesieniu do produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.²⁾).

3. Substancją zabronioną jest substancja mogąca służyć poprawie wyniku sportowego, której użycie pozostaje w sprzeczności z uczciwością rywalizacji sportowej, określona w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 2.

4. Metodą zabronioną jest działanie mogące służyć poprawie wyniku sportowego, pozostające w sprzeczności z uczciwością rywalizacji sportowej, określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 2.

5. Substancją lub metodą zabronioną są także substancja lub działanie utrudniające wykrycie substancji lub metody określonych w ust. 3 i 4, określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 2.”;

8) w art. 44 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkiem Komisji nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.”;

9) w art. 46 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, w związku z zawodami sportowymi organizowanymi przez polski związek sportowy lub podmiot działający na podstawie umowy zawartej z tym związkiem, lub podmiot działający z jego upoważnienia, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę lub takiej korzyści albo jej obietnicy żąda w zamian za nieuczciwe zachowanie, mogące mieć wpływ na wynik lub przebieg tych zawodów, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.”;

10) w art. 48 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Kto, powołując się na wpływy w polskim związku sportowym lub podmiocie działającym na podstawie umowy zawartej z tym związkiem, lub podmiocie działającym z jego upoważnienia albo wywołując przekonanie innej osoby o istnieniu takich wpływów, lub utwierdzając ją w przekonaniu o istnieniu takich wpływów,

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 92, poz. 753, Nr 95, poz. 788 i Nr 98, poz. 817, z 2010 r. Nr 78, poz. 513 i Nr 107, poz. 679, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 82, poz. 451, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 113, poz. 657 i Nr 122, poz. 696, z 2012 r. poz. 1342 i 1544 oraz z 2013 r. poz. 1245.

podejmuje się pośrednictwa w ustaleniu określonego wyniku lub przebiegu zawodów sportowych w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Tej samej karze podlega, kto udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej w zamian za pośrednictwo w ustaleniu określonego wyniku lub przebiegu zawodów sportowych polegające na bezprawnym wywarceniu wpływu na zachowanie osoby pełniącej funkcję w polskim związku sportowym lub podmiocie działającym na podstawie umowy zawartej z tym związkiem, lub podmiocie działającym z jego upoważnienia w związku z pełnieniem tej funkcji.”

Art. 2. 1. Podmioty o statusie polskiego związku sportowego, które z dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 1 stały się polskimi związkami sportowymi na podstawie art. 82 ust. 1 tej ustawy i nie dostosowały swojej działalności, w szczególności obowiązujących w nich statutów i regulaminów, do wymagań ustawy zmienianej w art. 1, stają się stowarzyszeniami w rozumieniu ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.³⁾) z dniem, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stanie się prawomocna.

2. Stwierdzenie niedostosowania działalności polskiego związku sportowego do wymagań ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, następuje w drodze decyzji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

3. O wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, oraz o dniu, w którym ta decyzja stanie się prawomocna, minister właściwy do spraw kultury fizycznej zawiadamia właściwy sąd rejestrowy.

4. Polskie związki sportowe, które na podstawie ust. 1 stały się stowarzyszeniami, dostosują swoją działalność do zmienionej formy, w szczególności statuty oraz regulaminy, w terminie 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stanie się prawomocna.

Art. 3. Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy są członkami zarządu polskiego związku sportowego i nie spełniają warunków określonych w art. 9 ust. 3 pkt 2–4

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 874, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, z 2007 r. Nr 112, poz. 766 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654.

ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą pełnić te funkcje do końca kadencji, na którą zostały wybrane.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 8–10, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 4 i 6 oraz art. 2, które wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Po upływie trzech lat od wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2014 r. poz. 715), zwanej dalej „ustawą o sporcie”, niezbędne jest dokonanie zmian wynikających z doświadczeń związanych z funkcjonowaniem tej ustawy.

Projektowana ustawa będzie miała na celu wprowadzenie następujących regulacji szczegółowych:

- 1) rozszerzenie zawartego w art. 9 ust. 3 ustawy o sporcie zakazu pełnienia funkcji członka zarządu polskiego związku sportowego (dalej „PZS”) przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą związaną z realizacją przez ten PZS jego zadań statutowych na osoby posiadające więcej niż 10% udziałów lub akcji w spółce kapitałowej, która prowadzi taką działalność, oraz wspólników spółek osobowych prowadzących taką działalność;
- 2) zmiany w art. 9 ustawy o sporcie, w tym dodanie nowego ust. 6 i zmiana treści obecnie obowiązującego ust. 4, dotyczące doprecyzowania roli organu władnego rozpatrywać i zatwierdzać sprawozdanie finansowe oraz doprecyzowania rodzajów sprawozdań przywołanych w ww. przepisie;
- 3) skreślenie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o sporcie, który zobowiązuje do dołączenia do wniosku o wyrażenie zgody na utworzenie PZS aktualnego na dzień składania wniosku odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego wnioskodawcy;
- 4) wprowadzenie możliwości wydania przez organ sprawujący nadzór decyzji skutkującej utratą statusu polskiego związku sportowego w przypadku nieposiadania przez PZS przynależności do międzynarodowej organizacji sportowej właściwej dla danego sportu;
- 5) wprowadzenie w art. 29 ustawy o sporcie zmian, które odnosiłyby się wprost do możliwości dofinansowania dotacją celową przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej instytucji gospodarki budżetowej pod nazwą „Centralny Ośrodek Sportu” w Warszawie;
- 6) wprowadzenie zmian w art. 37 ust. 2 ustawy o sporcie mających na celu doprecyzowanie upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego przez określenie częstotliwości tych badań;

- 7) dokonania zmian w rozdziale 9 – Zwalczenie dopingu w sporcie, z uwagi na zmiany standardów międzynarodowych w tym zakresie;
- 8) zmiana art. 46 ust. 1 oraz art. 48 ust. 1 i 2 ustawy o sporcie przez objęcie dyspozycją tych przepisów zachowań polegających na przyjmowaniu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy lub żądaniu takiej korzyści albo jej obietnicy w zamian za nieuczciwe zachowanie, mogące mieć wpływ na wynik „lub przebieg” tych zawodów;
- 9) rozwiązanie kwestii ewentualnego niedostosowania do ustawy przez PZS, które zgodnie z przepisami ustawy o sporcie kwalifikowanym były stowarzyszeniami i posiadały status PZS (Aeroklub Polski, LOK, Polski Związek Wędkarski); wskazane powyżej organizacje, nie dostosowując się do ustawy o sporcie, nie tyle ryzykują utratę statusu polskiego związku sportowego, lecz jako polskie związki sportowe mogą zostać rozwiązane, a więc utracić byt prawny; nie można wykluczyć bowiem, że brak dostosowania do ustawy o sporcie, pomimo upływu dwuletniego okresu dostosowawczego, zostanie uznany za rażące i uporczywe naruszenie prawa, a podnoszone przez te podmioty argumenty o niemożności dostosowania swojej struktury do art. 8 ust. 1 ustawy o sporcie uznane za brak warunków do przywrócenia działalności zgodnej z prawem.

Ad 1

Aktualnie obowiązujący art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy o sporcie przewiduje zakaz pełnienia funkcji członka zarządu PZS przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą związaną bezpośrednio z realizacją przez ten PZS jego zadań statutowych. Przedmiotowy przepis jest jednym z kilku rozwiązań wprowadzonych w ustawie o sporcie, mających na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania władz PZS. Przepis ten, zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy o sporcie, miał na celu zapewnienie, aby władze PZS nie podlegały naciskom czy też wpływom zewnętrznym. Zakres zakazu określony w art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy o sporcie odnosi się do niemożności łączenia funkcji członka zarządu PZS z prowadzeniem tzw. jednoosobowej działalności gospodarczej czy też bycia wspólnikiem spółki cywilnej, jeśli jej przedmiot działalności pokrywa się bezpośrednio z zadaniami statutowymi danego polskiego związku sportowego. W przedmiotowym projekcie rozszerzono zakazy prowadzenia działalności gospodarczej przez członków zarządów polskich związków sportowych przez skreślenie w art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy o sporcie wyrazu „bezpośrednio”. Zawężenie w obecnie obowiązującym stanie prawnym stosowania zakazu do osób prowadzących działalność gospodarczą związaną bezpośrednio z zadaniami statutowymi

danego PZS nie eliminowało w pełni konfliktu interesów w przypadku członków zarządów PZS prowadzących działalność gospodarczą, np. w zakresie produkcji lub dystrybucji sprzętu sportowego wykorzystywanego przez kluby zrzeszone w danym PZS. Ponadto wyraz „bezpośrednio” użyty w treści przepisu art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy o sporcie czynił ten przepis nieprecyzyjnym i utrudniał skuteczne egzekwowanie zakazu. Dodanie w art. 9 ust. 3 punktów 3 i 4 ma na celu rozciągnięcie zakazu pełnienia funkcji w zarządzie na osoby posiadające w spółkach prawa handlowego prowadzących działalność gospodarczą związaną z realizacją przez ten PZS jego zadań statutowych więcej niż 10% akcji lub udziałów przedstawiających więcej niż 10% kapitału zakładowego – w każdej z tych spółek oraz wspólników spółek osobowych prowadzących działalność gospodarczą związaną z realizacją przez ten PZS jego zadań statutowych. Zmiana ta ma wykluczyć możliwość zaistnienia konfliktu interesów u osoby pełniącej funkcję członka zarządu PZS, który jest jednocześnie akcjonariuszem czy udziałowcem spółki, której działalność jest związana z działalnością statutową PZS. Z praktycznego punktu widzenia ryzyko zaistnienia konfliktu interesu u osoby fizycznej w sytuacji objętej dotychczasowym zakresem art. 9 ust. 3 pkt 2 jest analogiczna jak w sytuacji objętej przedstawioną zmianą. Dodatkowo warto zaznaczyć, że przedmiotowa zmiana uniemożliwi obchodzenie tego przepisu przez zmianę przez osobę fizyczną podlegającą temu zakazowi formy prawnej prowadzonej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 551 § 5 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.) przedsiębiorca będący osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.) – (przedsiębiorca przekształcany) może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą) – przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową. Dokonanie wskazanego przekształcenia, a więc zmiana formy prowadzenia działalności gospodarczej z jednoosobowej na formę jednoosobowej spółki kapitałowej, gdzie dana osoba fizyczna byłaby jedynym wspólnikiem bądź akcjonariuszem, w obecnym stanie prawnym skutkuje tym, że taka osoba fizyczna przestaje być objęta zakazem z art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy o sporcie.

Jako uzupełnienie powyższej regulacji dodano w art. 9 nowe ustępy 4 i 5. Projektowany art. 9 ust. 4 ma na celu uregulowanie sytuacji osób, które przed dniem objęcia funkcji członka zarządu polskiego związku sportowego prowadziły działalność gospodarczą związaną z realizacją przez dany PZS jego zadań statutowych, posiadały akcje lub udziały w spółce

kapitałowej prawa handlowego prowadzącej działalność gospodarczą związaną z realizacją przez dany PZS jego zadań statutowych lub były wspólnikami spółki osobowej prawa handlowego prowadzącej działalność gospodarczą związaną z realizacją przez dany PZS jego zadań statutowych. Wymienione powyżej osoby na mocy projektowanego art. 9 ust. 4 będą miały obowiązek odpowiednio: zaprzestać prowadzenia działalności gospodarczej, zbyć akcje lub udziały lub wystąpić ze spółki. Projektowany przepis art. 9 ust. 4 przewiduje, że takie osoby będą miały na realizację wyżej wymienionego obowiązku 30 dni od objęcia funkcji członka zarządu polskiego związku sportowego.

Domknięcie regulacji będzie stanowił projektowany art. 9 ust. 5. Zgodnie z tym przepisem niewypełnienie obowiązków określonych w art. 9 ust. 4 przez osoby, o których mowa w tym przepisie, będzie skutkowało obowiązkiem niezwłocznego, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące, odwołania tych członków zarządu polskiego związku sportowego przez walne zgromadzenie członków albo delegatów polskiego związku sportowego. W przypadku gdyby właściwe organy związku nie podjęły działań określonych w tym przepisie, minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie mógł zastosować odpowiednie środki nadzoru określone w art. 22 ustawy o sporcie.

Ad 2

Proponuje się dodanie nowego przepisu ust. 6 w art. 9, który w sposób jednoznaczny będzie nakładał na PZS obowiązek poddania rocznych sprawozdań finansowych badaniu przez biegłego rewidenta. Uzupełnieniem tej zmiany będzie zmiana obecnie obowiązującego art. 9 ust. 4 ustawy o sporcie (nowy art. 9 ust. 7) dotycząca doprecyzowania roli organu władnego rozpatrywać i zatwierdzać sprawozdanie finansowe oraz doprecyzowania rodzajów sprawozdań przywołanych w ww. przepisie. Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu walne zgromadzenie członków albo delegatów polskiego związku sportowego corocznie rozpatruje sporządzone przez zarząd sprawozdanie z działalności zarządu oraz sprawozdanie finansowe, ocenione przez biegłego rewidenta. Takie brzmienie przepisu budzi wątpliwości interpretacyjne w świetle przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.). W związku z powyższym proponuje się doprecyzowanie przepisu art. 9 ust. 4 ustawy o sporcie przez wyraźne przyznanie walnemu zgromadzeniu członków albo delegatów polskiego związku sportowego kompetencji rozpatrywania i zatwierdzania sporządzonego przez zarząd sprawozdania z działalności polskiego związku sportowego oraz sprawozdania finansowego, zbadanego przez biegłego

rewidenta. Wprowadzenie nowego przepisu ust. 6 w art. 9 oraz dostosowanie terminologii stosowanej w art. 9 ust. 7 do treści ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości usunie występujące w dotychczasowej praktyce wątpliwości w zakresie obowiązku badania rocznych sprawozdań finansowych PZS przez biegłego rewidenta, a także terminów przedstawiania sprawozdań i samej treści tych sprawozdań. Zarówno sprawozdanie z działalności polskiego związku sportowego, jak i sprawozdanie finansowe na podstawie zmienionego przepisu będą musiały zawierać elementy określone w przepisach ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Ad 3

Zmiana dotycząca wykreślenia w art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o sporcie sprowadza się do eliminacji zbędnego obciążenia administracyjnego w ramach postępowania o udzielenie zgody na utworzenie PZS. Skreślany przepis zobowiązuje do dołączenia do wniosku o wyrażenie zgody na utworzenie PZS aktualnego na dzień składania wniosku odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego wnioskodawcy. Wymóg ten stał się zbyteczny w kontekście art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1203) w brzmieniu: „Pobrane samodzielnie wydruki komputerowe aktualnych informacji o podmiotach wpisanych do Rejestru mają moc zrównaną z mocą dokumentów wydawanych przez Centralną Informację, o których mowa w ust. 3, jeżeli posiadają cechy umożliwiające ich weryfikację z danymi zawartymi w Rejestrze”. Wprowadzenie powyższego rozwiązania w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym czyni bezprzedmiotowym wymóg z art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o sporcie, a w konsekwencji zasadne jest wykreślenie przedmiotowego przepisu w ustawie o sporcie.

Ad 4

Wprowadzenie możliwości zmiany formy organizacyjno-prawnej polskiego związku sportowego na związek sportowy działający w formie związku stowarzyszeń w przypadku nieposiadania przez polski związek sportowy przynależności do międzynarodowej organizacji sportowej właściwej dla danego sportu przewiduje projektowany art. 22a ustawy o sporcie. Potrzeba tej zmiany wynika ze specyfiki i istoty instytucji PZS oraz podstawowych założeń regulacji sportu przyjętych w ustawie o sporcie. Punktem wyjścia przy tworzeniu ustawy o sporcie były, wywiedzione z przepisu art. 68 ust. 5 Konstytucji, dwie główne zasady w zakresie reglamentacji prawnej kultury fizycznej, w tym sportu, tj.: podstawowa zasada wolności uprawiania i organizowania kultury fizycznej oraz uzupełniająca ją zasada

pomocniczości państwa we wskazanym zakresie. W konsekwencji, tworząc ustawę o sporcie, przyjęto m.in. poniższe założenia:

- 1) państwo nie powinno w zasadzie ingerować w sport, gdy nie ma on charakteru uprawiania lub uczestniczenia we współzawodnictwie organizowanym przez polskie związki sportowe lub z ich upoważnienia przez inne podmioty;
- 2) uprawianie sportu poza systemem współzawodnictwa sportowego organizowanego przez polskie związki sportowe jest wolne i nie podlega reglamentacji prawnej.

Istnienie PZS w danym sporcie powoduje, że w zakresie określonym w art. 13 ustawy o sporcie, sfera wolności uprawiania sportu jest ograniczona wyłącznymi uprawnieniami takiego PZS. Kwestia, w jakim zakresie możliwe jest istnienie PZS, jest przesądzona co do zasady brzmieniem art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy o sporcie. Przywołany przepis wskazuje, że przesłanką wyrażenia przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej zgody na utworzenie PZS jest przynależność do międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski. Zatem jedynie przy spełnieniu powyższej przesłanki uzasadnione jest utworzenie i istnienie PZS. Tym samym na gruncie obowiązujących przepisów tylko organizacja posiadająca przynależność do międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski może być polskim związkiem sportowym. W celu usunięcia pojawiających się w tym zakresie wątpliwości proponuje się wprowadzenie do ustawy o sporcie nowego przepisu art. 12a przesądzającego jednoznacznie tę kwestię.

Jeśli w danym sporcie nie ma formalnych warunków do utworzenia PZS, wówczas organizacja tego sportu może się odbywać na ogólnych zasadach, a żaden podmiot nie będzie miał wówczas monopolistycznych uprawnień PZS w zakresie tego sportu. W praktyce pojawia się problem, w sytuacji gdy istnieje PZS w danym sporcie, ale nie posiada właściwej przynależności w rozumieniu ustawy o sporcie albo utraci taką przynależność. Jeśli w danym sporcie, w którym istnieje określony PZS, nie ma w ogóle możliwości uzyskania właściwej przynależności, wówczas mamy do czynienia z sytuacją, gdy istnienie danego PZS nie jest uzasadnione z punktu widzenia ustawy o sporcie. W takiej sytuacji nie ma także uzasadnienia do ograniczania sfery wolności uprawiania tego sportu przez fakt istnienia PZS. Możliwa jest również sytuacja, gdy z jednej strony w danym sporcie działa PZS, który nie ma właściwej przynależności, a jednocześnie istnieje inny podmiot posiadający taką przynależność.

Wówczas powstaje problem praktyczny z utworzeniem kolejnego PZS w danym sporcie, skoro z istoty wyłącznych uprawnień wynika, że istnienie PZS w danym sporcie uniemożliwia realizację tych uprawnień przez inny podmiot.

Rozwiązanie przedstawionej sytuacji na gruncie obecnie obowiązujących przepisów napotyka na szereg trudności. Aktualnie obowiązujące przepisy dają ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej kompetencje do stosowania sankcji określonych w art. 22 ustawy o sporcie. W przypadku niedostosowania działalności danego PZS do wymogów ustawy o sporcie może to być: upomnienie i zażądanie od władz związku podjęcia działań mających na celu zapewnienie stanu zgodnego z prawem oraz wystąpienie do sądu rejestrowego z wnioskiem o rozwiązanie polskiego związku sportowego, jeżeli jego działalność wykazuje rażące lub uporczywe naruszanie prawa albo postanowień statutu i nie ma warunków do przywrócenia działalności zgodnej z prawem lub statutem. Tym samym w przypadku niedostosowania działalności danego PZS do wymogów ustawy o sporcie i konsekwentnego utrzymywania tego stanu rzeczy, działania ministra właściwego do spraw kultury fizycznej powinny zmierzać do rozwiązania PZS. Tak więc możliwe jest, że jedynym praktycznym środkiem do rozwiązania sytuacji PZS bez właściwej przynależności będzie wniosek o rozwiązanie PZS do sądu rejestrowego. Środek ten wydaje się nadmierny, ponieważ mógłby prowadzić do rozwiązania podmiotów, które nie spełniają wprawdzie wymogów ustawy o sporcie do bycia PZS, ale działają prawidłowo jako podmioty organizujące działalność w zakresie sportu. W tym kontekście uzasadnione byłoby wprowadzenie nowych regulacji, które umożliwiłyby doprowadzenie do sytuacji zgodności z ustawą o sporcie, bez rozwiązywania danego podmiotu.

Zaproponowane rozwiązanie przewiduje, że polski związek sportowy, który nie posiada przynależności do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski, z mocy prawa stanie się związkiem sportowym działającym w formie związku stowarzyszeń. Stwierdzenie braku przynależności do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski będzie następowało w drodze decyzji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Przepisy poprzedzającej ustawę o sporcie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o sporcie

kwalfikowanym”, zawierały przepisy dotyczące omawianego zagadnienia. Zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym organ sprawujący nadzór mógł cofnąć zgodę na utworzenie polskiego związku sportowego m.in., jeżeli polski związek sportowy utracił przynależność do międzynarodowej organizacji sportowej właściwej dla danej dyscypliny sportu. Projektowany przepis będzie zatem, co do funkcji i celu projektowanej regulacji, swoistym powrotem do rozwiązania z poprzedniej ustawy o sporcie kwalifikowanym. Zgodnie z projektowanym przepisem art. 22a ustawy o sporcie, minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie stwierdzał brak przynależności do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski w wydawanej przez niego decyzji administracyjnej. Proponuje się przy tym, aby skutek wynikający z nowej regulacji w stosunku do polskiego związku sportowego, który nie posiada przynależności do właściwej międzynarodowej federacji sportowej, następował z dniem, w którym decyzja ministra właściwego do spraw kultury fizycznej stanie się prawomocna w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Będzie to oznaczało, że skutek ten nastąpi w dniu, w którym od ostatecznej decyzji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej upłynie bezskutecznie termin na złożenie skargi do sądu administracyjnego lub też z dniem uprawomocnienia się orzeczenia właściwego sądu administracyjnego. Taki termin, oparty na decyzji administracyjnej, której nie można wzruszyć w administracyjnym toku instancji ani w zwykłym postępowaniu przed sądem administracyjnym, ma na celu uniknięcie wątpliwości co do dnia zaistnienia skutku przewidzianego w projektowanym art. 22a ustawy o sporcie oraz uniknięcie wątpliwości co do skuteczności samej decyzji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej w zależności od orzeczeń sądów administracyjnych. Dodatkowym uzasadnieniem wiązania skutku przewidzianego w projektowanym art. 22a z dniem, w którym decyzja ministra właściwego do spraw kultury fizycznej stanie się prawomocna, są daleko idące konsekwencje projektowanej instytucji dla danego PZS.

Ponadto w projektowanym art. 22a ust. 4 wprowadzono dla polskich związków sportowych, które staną się związkami sportowymi działającymi w formie związku stowarzyszeń, trzymiesięczny termin na dostosowanie swojej działalności, w tym statutów oraz regulaminów. Jako uzupełnienie tej regulacji przewiduje się w art. 22a ust. 3 nałożenie na ministra właściwego do spraw kultury fizycznej obowiązku zawiadomienia właściwego sądu rejestrowego o wydaniu decyzji, o której mowa w art. 22a ust. 2, a także o dniu, w którym

decyzja ta stała się prawomocna. Ma to umożliwić praktyczne zastosowanie przez sąd rejestrowy uprawnień przewidzianych dla tego sądu w art. 24 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, w przypadku gdyby polski związek sportowy, który stanie się związkiem sportowym działającym w formie związku stowarzyszeń, nie dochował terminu przewidzianego na dostosowanie swojej działalności oraz zgłoszenie wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego.

Ad 5

W dniu 19 października 2010 r. Rada Ministrów wyraziła zgodę na utworzenie przez Ministra Sportu i Turystyki instytucji gospodarki budżetowej pod nazwą „Centralny Ośrodek Sportu”, zwanej dalej „COS”. Zgodnie z pkt 3 ppkt 4 wniosku o wyrażenie zgody przez Radę Ministrów na utworzenie COS, jednym ze źródeł przychodów COS są dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie zadań bieżących związanych z tworzeniem warunków dla szkolenia sportowego prowadzonego przez polskie związki sportowe i inne podmioty działające w zakresie kultury fizycznej, zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o sporcie, jak również związane z inwestycjami i zakupami inwestycyjnymi.

Z kolei art. 24 ust. 1 ustawy dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.) stanowi, że instytucja gospodarki budżetowej może otrzymywać dotacje z budżetu państwa na realizację zadań publicznych, jeżeli odrębne ustawy tak stanowią.

W sprawozdaniu z oceny efektywności funkcjonowania instytucji gospodarki budżetowej przeprowadzonej na podstawie art. 176 ustawy o finansach publicznych przez pracowników Departamentu Audytu Sektora Finansów Publicznych Ministerstwa Finansów z września 2012 r. wskazano wątpliwości związane z udzielaniem dotacji dla COS. Po uzyskaniu opinii prawnej w tym zakresie nie zakwestionowano samego udzielania dotacji celowych dla COS, jednakże zalecono podjęcie działań legislacyjnych zmierzających do uporządkowania stanu prawnego oraz zapewnienie spójności ustaw szczegółowych, w tym wypadku ustawy o sporcie, z ustawą systemową, którą jest ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie zmian w art. 29 ustawy o sporcie, które będą w sposób wyraźny regulowały możliwość przyznawania COS dotacji celowej na realizację zadań publicznych. Wskazana zmiana ma na celu wyłącznie uporządkowanie stanu prawnego oraz zapewnienie spójności ustawy o sporcie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r.

o finansach publicznych. Pozwoli to na wyeliminowanie istniejących wątpliwości interpretacyjnych, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości udzielania dotacji dla COS, która jest jedyną w kraju jednostką wyznaczającą i wprowadzającą standardy dla szkolenia sportowego.

Ad 6

Zmiana brzmienia art. 37 ust. 2 ustawy o sporcie ma na celu doprecyzowanie upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego przez określenie częstotliwości tych badań. Dotychczas częstotliwość badań lekarskich była określona dla:

- 1) dzieci i młodzieży oraz zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. poz. 1413);
- 2) zawodników kadry narodowej w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie zakresu i sposobu realizowania opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich (Dz. U. Nr 88, poz. 501).

W świetle obowiązujących przepisów prawa częstotliwości badań lekarskich nie określono dla pozostałych zawodników (innych niż wskazani w pkt 1 i 2), dla których zakres badań określa rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego (Dz. U. Nr 88, poz. 502). Przyczyną takiego stanu jest brak upoważnienia ustawowego w zakresie częstotliwości badań lekarskich w art. 37 ust. 2 ustawy o sporcie. Na konieczność uregulowania częstotliwości badań lekarskich wskazanej grupy zawodników zwracało uwagę zarówno środowisko sportowców, jak również lekarzy medycyny sportowej (Polskie Towarzystwo Medycyny Sportowej oraz konsultant krajowy w dziedzinie medycyny sportowej), zgodnie z informacjami pozyskanymi od Ministra Zdrowia.

Ad 7 i 8

Zmiana brzmienia art. 43 ust. 1 pkt 5 ma charakter redakcyjny i służy ujednoczeniu terminologii w odniesieniu do kontroli stosowania substancji lub metod zabronionych przez zawodników, stosowanych w ustawie. W dotychczasowym brzmieniu ustawa posługuje się

bowiem zarówno terminem kontrola dopingowa (w art. 43 ust. 1 pkt 5), jak i kontrola antydopingowa (w art. 44 ust. 5 pkt 2). W ocenie projektodawcy termin „kontrola antydopingowa” powinien znaleźć zastosowanie w ustawie, z uwagi na dotychczasową praktykę tworzenia prawa w obszarze kultury fizycznej (termin ten występował w uchylonej ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym), jak i biorąc pod uwagę wiążące Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe (termin użyty m.in. w Międzynarodowej konwencji sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie – Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999, z późn. zm.).

Nadanie nowego brzmienia w art. 43 ust. 2 ustawy wynika ze zmiany podmiotowej w zakresie upoważnienia do przyznawania wyłączeń dla celów terapeutycznych, jaka nastąpiła po wejściu w życie ustawy o sporcie, w związku ze zmianą w trybie art. 34 załącznika nr 2 do Międzynarodowej konwencji sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie. Zgodnie z obecnym brzmieniem ustawy, uprawnienie do przyznawania wyłączeń dla celów terapeutycznych, tj. zgody na stosowanie konkretnych substancji lub metod zabronionych we współzawodnictwie sportowym z uwagi na konieczność realizacji procesu leczenia przez zawodnika, posiada wyłącznie Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Tymczasem, zgodnie z obowiązującym brzmieniem załącznika nr 2 do Międzynarodowej konwencji sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie, uprawnienie tego rodzaju przysługuje zarówno narodowym organizacjom antydopingowym (taki status w Polsce posiada Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie), jak i międzynarodowym federacjom sportowym. Proponowana zmiana służy nie tylko uwzględnieniu aktualnego stanu prawnego, tj. wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej, ale także pozwala na uniknięcie podobnych sytuacji w przyszłości, odwołując się w sposób ogólny do zasad określonych w przywoływanym załączniku nr 2 do Międzynarodowej konwencji sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie.

Zmiana brzmienia art. 43 ust. 3 ustawy ma charakter redakcyjny i jest związana z proponowaną zmianą poprzedniego ustępu art. 43 ustawy. Podobnie uzasadnione są zmiany proponowane w ust. 4 i 5 w art. 43.

Ponadto w art. 43 ust. 2–5 ustawy o sporcie proponuje się usunięcie sformułowania dotyczącego określenia trybu dokonywania zmian załączników do Międzynarodowej

konwencji sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie. Regulacja ta w opinii projektodawcy jest zbędna.

Zmiana brzmienia art. 44 ust. 3 podyktowana jest zamiarem wyeliminowania niekorzystnej z punktu widzenia autorytetu Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie sytuacji, kiedy to osoba będąca członkiem Komisji w trakcie pełnienia swojej funkcji zostaje skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe i w dalszym ciągu wykonuje obowiązki członka Komisji. Obecne brzmienie przepisu uniemożliwia bowiem odwołanie takiej osoby ze składu Komisji.

Zmiany w art. 46 ust. 1 oraz 48 ust. 1 i 2 przewidują rozszerzenie penalizacji zachowań korupcyjnych w sporcie na takie, które dotyczą ustalania określonego przebiegu zawodów sportowych, a nie tylko ich wyniku. Praktyka stosowania wskazanych przepisów wskazuje, że zachowanie korupcyjne może dotyczyć szeregu zdarzeń mogących wystąpić w trakcie zawodów, a niemających wpływu na wynik (np. ilość stałych fragmentów gry, czas dokonania zmiany zawodników, sposób zdobywania punktów, rodzaj i ilość kar itd.). Obecnie każde takie zdarzenie może stać się przedmiotem tzw. zakładów specjalnych, znajdujących się w coraz szybciej rozwijającej się ofercie operatorów zakładów wzajemnych, zwłaszcza oferowanych przez Internet. Zdarzenia tego rodzaju ze względu na brak bezpośredniego wpływu na wynik zawodów, a co za tym idzie trudniejsze ich powiązanie z nieuczciwym zachowaniem, często są wykorzystywane w celu popełniania oszustw związanych ze sportowymi zakładami wzajemnymi.

Ad 9

Zgodnie z art. 82 ust. 1 ustawy o sporcie, podmioty o statusie polskiego związku sportowego w rozumieniu ustawy o sporcie kwalifikowanym, stały się z dniem wejścia w życie ustawy o sporcie polskimi związkami sportowymi.

Kategorię podmiotów o statusie polskiego związku sportowego określał art. 26 ust. 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym.

1. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym w brzmieniu pierwotnym ogólnopolskie stowarzyszenie działające w dziedzinie sportu wędkarskiego oraz w dziedzinie sportów lotniczych uzyskały status polskiego związku sportowego; do stowarzyszeń tych stosowano odpowiednio przepisy art. 11 i art. 12 ustawy o sporcie kwalifikowanym, tj. dotyczące monopolu polskich związków sportowych oraz zadań polskich związków sportowych. Ogólnopolskim stowarzyszeniem działającym

w dziedzinie sportu wędkarskiego był Polski Związek Wędkarski, zwany dalej „PZW”, natomiast w dziedzinie sportów lotniczych był Aeroklub Polski.

2. W wyniku wejścia w życie ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 171, poz. 1208) zmieniono art. 26 ust. 1 przez rozszerzenie jego zakresu podmiotowego o ogólnopolskie stowarzyszenie działające w zakresie modelarstwa kołowego i pływającego, którym to stowarzyszeniem była Liga Obrony Kraju, zwana dalej „LOK”. Ponadto zmieniono art. 26 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym, tj. zakres stosowania ustawy o sporcie kwalifikowanym, ustalając, iż do ww. stowarzyszeń zastosowanie mają odpowiednio przepisy tej ustawy dotyczące polskich związków sportowych z wyłączeniem art. 7 ust. 1, art. 8 i art. 9 ustawy o sporcie kwalifikowanym; przepisy te dotyczyły tworzenia polskich związków sportowych oraz zatwierdzania statutu i jego zmian.

Wskazane wyżej trzy ogólnopolskie stowarzyszenia na gruncie ustawy o sporcie kwalifikowanym pozostawały stowarzyszeniami, lecz dodatkowo uzyskiwały status polskiego związku sportowego i w tym zakresie znajdowały do nich zastosowanie, odpowiednio, przepisy dotyczące polskich związków sportowych. Specyfiką wszystkich trzech stowarzyszeń (PZW, Aeroklubu Polskiego oraz LOK) była okoliczność, że były one stowarzyszeniami zrzeszającymi bardzo licznie osoby fizyczne (np. PZW ma ok. 600 000 członków), posiadającymi znaczny majątek, mającymi wieloletnią tradycję działalności, a działalność sportowa nie jest jedyną, a w przypadku LOK i PZW stanowi istotny, ale niewielki zakres ich działalności.

Sytuacja prawna omawianych podmiotów uległa zasadniczej zmianie na mocy art. 82 ust. 1 ustawy o sporcie, który zrównał dotychczasowe polskie związki sportowe i dotychczasowe stowarzyszenia o statusie polskich związków sportowych. W konsekwencji dawne stowarzyszenia o statusie polskich związków sportowych zostały objęte dyspozycją art. 82 ust. 2 ustawy o sporcie, zgodnie z którym zostały zobligowane do dostosowania swojej działalności, w szczególności obowiązujących w nich statutów i regulaminów wewnętrznych, do wymogów ustawy. Przyjęte rozwiązanie nie uwzględniało wspomnianej wyżej specyfiki tych podmiotów, działających w formie prawnej stowarzyszenia, a więc zrzeszających, co do zasady, osoby fizyczne. Do podmiotów tych zastosowanie znajdowały jedynie częściowo przepisy ustawy o sporcie kwalifikowanym. Wprowadzając ustawę o sporcie nie przewidziano, iż w kontekście tych podmiotów konieczne jest dokonanie dużo większego

zakresu zmian niż w przypadku pozostałych polskich związków sportowych. Ponadto zmiana stanu prawnego tych podmiotów dokonana została bez możliwości jej weryfikacji przez członków tychże organizacji. Brak regulacji w tym zakresie może być odczytywany jako sprzeczny z zasadami ruchu stowarzyszeniowego opartego na dobrowolności zrzeszania się obywateli. Z uwagi na fakt, iż wolność zrzeszania się wynika z samej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 58), należy wskazać, iż o zakresie działalności i jej formie organizacyjnej w zakresie prawnie dopuszczalnym powinna decydować wola obywateli zrzeszonych w danej organizacji. Warto przypomnieć, że wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP rozwiązania w postaci rozciągnięcia na omawiane stowarzyszenia formy prawnej polskiego związku sportowego podnoszone były już na etapie pierwszych prac nad ustawą o sporcie kwalifikowanym w 2005 r.

Rozwiązaniom zawartym w ustawie o sporcie przyświecała słuszna z punktu widzenia zasady równego traktowania idea ujednoczenia sytuacji prawnej wszystkich podmiotów działających w ramach polskich związków sportowych. Wątpliwe jednak pod względem zgodności z ideą ruchu stowarzyszeniowego było niepozostawienie omawianym stowarzyszeniom możliwości wyboru, czy decydują się na status polskiego związku sportowego w pełnym zakresie i ze wszystkimi tego konsekwencjami, czy wolałyby pozostać stowarzyszeniami.

Aeroklub Polski, LOK oraz PZW, stając się polskimi związkami sportowymi, powinny, na mocy art. 82 ust. 2 ustawy o sporcie, w pełni dostosować swoją działalność do nowej regulacji. W praktyce najpoważniejszym problemem jest dostosowanie podmiotu, który jest stowarzyszeniem, do specyfiki formy prawnej polskiego związku sportowego wynikającej z art. 8 ust. 1 ustawy o sporcie. Przywołany przepis stanowi, że członkiem polskiego związku sportowego może być klub sportowy, związek sportowy oraz inna osoba prawna, której statut, umowa albo akt założycielski przewiduje prowadzenie działalności w danym sporcie. Dostosowanie w tym zakresie sprowadza się do zastąpienia osób fizycznych, jako dotychczasowych członków, przez wskazane kategorie osób prawnych. Żaden ze wskazanych podmiotów (Aeroklub Polski, LOK oraz PZW) nie dostosował w pełni swojej działalności w tym zakresie do wymogów ustawy o sporcie w terminie określonym w art. 82 ust. 2 ustawy o sporcie. Należy podkreślić, że zarówno LOK, jak i PZW, nie podjęli dotychczas żadnych prób dostosowania. Natomiast Aeroklub Polski w dniu 29 czerwca 2013 r. uchwalił nowy statut zgodny z wymogami ustawy o sporcie. Statut ten został zatwierdzony decyzją Ministra Sportu i Turystyki z dnia 8 października 2013 r.

Brak dostosowania się polskiego związku sportowego do wymogów zgodnie z art. 82 ust. 2 ustawy o sporcie, będzie skutkowało podjęciem przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej środków nadzorczych przewidzianych w art. 22 i art. 23 ustawy o sporcie. Właściwy minister, w celu doprowadzenia do stanu zgodności z prawem, obowiązany jest wykorzystać środki określone w art. 22 ust. 1 ustawy o sporcie z najdalej idącym, tj. wystąpieniem do sądu rejestrowego z wnioskiem o zastosowanie środka, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy o sporcie. Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 sąd rejestrowy, na wniosek ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, może rozwiązać polski związek sportowy, jeżeli jego działalność wykazuje rażące lub uporczywe naruszenie prawa i nie ma warunków do przywrócenia działalności zgodnej z prawem. Warto podkreślić ryzyko prawne dla Aeroklubu Polskiego, LOK oraz PZW, które nie dostosowując swoich regulacji do ustawy o sporcie nie tylko ryzykują utratę statusu polskiego związku sportowego, lecz jako polskie związki sportowe mogą zostać rozwiązane, a więc utracić byt prawny. Nie można wykluczyć, że brak dostosowania do ustawy o sporcie, pomimo upływu dwuletniego okresu dostosowawczego, zostanie uznany za rażące i uporczywe naruszenie prawa, a podnoszone przez te podmioty argumenty o niemożności dostosowania swojej struktury do art. 8 ust. 1 ustawy o sporcie uznane za brak warunków do przywrócenia działalności zgodnej z prawem.

W ocenie wnioskodawcy w niniejszej nowelizacji ryzyko rozwiązania tak ważnych w skali kraju, nie tylko w dziedzinie sportu, organizacji społecznych powinno być niezwłocznie wyeliminowane. Sytuacja ta jest tym bardziej nie do zaakceptowania z uwagi na wskazane wyżej wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP rozwiązania zastosowanego wobec omawianych podmiotów w art. 82 ust. 1 ustawy o sporcie. Należy również zaznaczyć, że zrównanie omawianych trzech podmiotów z pozostałymi PZS powoduje również inne wątpliwości praktyczne związane ze specyfiką ich działalności, która w dużej mierze nie ogranicza się do działalności sportowej. Wątpliwości te dotyczą chociażby kwestii zakresu nadzoru sprawowanego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej nad omawianymi podmiotami, których działalność w zdecydowanym zakresie wykracza poza ustawowy zakres działania organu nadzoru.

Mając na względzie powyższe, zasadny jest nie tyle powrót do wątpliwego z punktu widzenia zasady równego traktowania rozwiązania zawartego w art. 26 ustawy o sporcie kwalifikowanym, lecz właśnie przywrócenie tym podmiotom formy prawnej stowarzyszenia

ze wszystkimi tego konsekwencjami, jeżeli nie dostosują swojej działalności do wymogów ustawy o sporcie.

Skutkiem proponowanej zmiany dla Aeroklubu Polskiego, LOK oraz PZW będzie eliminacja ryzyka rozwiązania tych podmiotów jako rezultat niedostosowania do wymogów art. 82 ust. 2 ustawy o sporcie. Utrata formy prawnej polskiego związku sportowego spowoduje także, że Aeroklub Polski, LOK oraz PZW, nie będą posiadały wyłącznych uprawnień zastrzeżonych dla polskich związków sportowych. Nie oznacza to oczywiście, że nie będą mogły prowadzić dotychczasowej działalności sportowej, nie będą jedynie w tym zakresie korzystać z wyłącznych uprawnień polskich związków sportowych. Konsekwencje sytuacji gdy w danym sporcie nie działa polski związek sportowy wskazywane były w uzasadnieniu projektu ustawy o sporcie: „Wyłączne uprawnienia dla polskiego związku sportowego, w zakresie wskazanym w art. 13 projektu, ograniczają swobodę obywateli w zakresie organizowania lub uprawiania danego sportu. Ograniczenia te jednak nie występują w sporcie, w którym nie działa polski związek sportowy. W tym zakresie każdy może np. organizować zawody o tytuł mistrza Polski”. Nie ma więc zagrożenia dla dotychczasowej działalności sportowej Aeroklubu Polskiego, LOK i PZW. Działalność ta nie będzie jednak realizowana w warunkach monopolistycznych uprawnień zastrzeżonych dla polskich związków sportowych.

Inną doniosłą konsekwencją praktyczną proponowanej zmiany będzie okoliczność, że nie będąc polskimi związkami sportowymi nie znajdzie zastosowania do nich art. 29 ust. 7 ustawy o sporcie. Przywołany przepis umożliwia ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej, w zakresie dofinansowania zadań związanych z przygotowaniem kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, zlecenie polskiemu związkowi sportowemu realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm). *Ratio legis* tego rozwiązania zostało dokładnie wskazane w uzasadnieniu ustawy o sporcie. Oczywiście minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie mógł, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o sporcie, dofinansować działalność w zakresie sportów lotniczych, modelarstwa kołowego i pływającego oraz wędkarstwa, na ogólnych zasadach.

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Dłuższy okres *vacatio legis* przewidziano dodatkowo do zmian w art. 44 oraz przepisach karnych ustawy o sporcie (3 miesiące od dnia ogłoszenia) oraz do zmiany art. 37 ust. 2 (zmiana upoważnienia do wydania rozporządzenia), projektowanego, nowego art. 22a ustawy o sporcie, a także art. 2 ustawy nowelizującej (12 miesięcy od dnia ogłoszenia). Spowodowane jest to koniecznością zapewnienia odpowiedniego czasu na wydanie przez ministra właściwego do spraw zdrowia nowego rozporządzenia oraz zapewnienia adresatom norm odpowiedniego czasu na zapoznanie się z nowymi regulacjami oraz dostosowanie swojej działalności do zmian przepisów.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, zgodnie z wymaganiami § 11a ust. 1 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.).

Projekt ustawy będzie podlegał notyfikacji w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) z uwagi na zmianę art. 43 ust. 3 i 5 ustawy o sporcie.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana ustawa

Proponowana nowelizacja ustawy o sporcie będzie oddziaływać na:

- 1) polskie związki sportowe (71), w tym Aeroklub Polski, Ligę Obrony Kraju oraz Polski Związek Wędkarski, które zostaną objęte zmianą dotyczącą przywrócenia z mocy prawa formy prawnej stowarzyszenia;
- 2) osoby fizyczne będące członkami Polskiego Związku Wędkarskiego (ok. 600 000 osób), Ligi Obrony Kraju (ok. 52 000 osób), Aeroklubu Polskiego (ok. 4725 osób);
- 3) zawodników biorących udział we współzawodnictwie (ok. 500 000 osób) w zakresie zmiany przepisów antydopingowych i karnych oraz innych osób objętych zakresem tych przepisów;
- 4) instytucję gospodarki budżetowej – Centralny Ośrodek Sportu.

Uregulowanie sytuacji prawnej polskich związków sportowych, które nie dostosowały swojej działalności do wymogów ustawy o sporcie przez: niedostosowanie samej faktycznej struktury do specyfiki formy prawnej PZS (Aeroklub Polski, Polski Związek Wędkarski, Liga Obrony Kraju i Polski Związek Karate) albo przez brak przynależności do właściwej międzynarodowej organizacji sportowej (Polski Związek Kendo, Polski Związek Karate Tradycyjnego, Polski Związek Karate Fudokan, Polski Związek Warcabowy, Polski Związek Tańca Sportowego, Polski Związek Taekwan-do, Polski Związek Snowboardu, Polski Związek Muaythai, Polski Związek Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego, Polski Związek Kicboxingu, Polski Związek Akrobatyki, Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów, Polski Związek Ju-Jitsu i Polski Związek Skibobowy) umożliwi dalsze funkcjonowanie tych organizacji.

Zmiana formy organizacyjno-prawnej danego polskiego związku sportowego na związek sportowy działający w formie związku stowarzyszeń bez konieczności jego likwidacji umożliwi docelowo usunięcie stanu niepewności co do bytu organizacji. Wraz ze zmianą formy organizacyjno-prawnej objętych regulacją polskich związków sportowych utracą one możliwość korzystania z art. 29 ust. 7 ustawy o sporcie. Przywołany przepis umożliwia ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej, w zakresie dofinansowania zadań związanych z przygotowaniem kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, zlecenie polskim związkom sportowym realizację zadań publicznych z pominięciem

otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Powyższa zmiana nie wpłynie na wysokość środków przeznaczanych na dofinansowanie zadań związanych z przygotowaniem kadry narodowej w danym sporcie. Zmieni tylko sposób dystrybucji środków.

W 2012 r. polskie związki sportowe, które wymagają uregulowania sytuacji prawnej otrzymały dofinansowanie w następującej wysokości: Polski Związek Kendo (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 120 000 zł, Polski Związek Karate Tradycyjnego (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich; Ogólnopolski Turniej Rodzinny Karate Tradycyjnego – Liga Pokoleń; organizacja imprez sportowych dla dzieci i młodzieży) – 1 520 000 zł, Polski Związek Karate Fudokan (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 240 000 zł, Polski Związek Warcabowy (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 35 000 zł, Polski Związek Taekwon-do (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 810 000 zł, Polski Związek Snowboardu (Przygotowanie i udział reprezentacji Polski w zawodach międzynarodowych w kategoriach juniorów i młodzieżowców – indywidualne dofinansowanie szkolenia zawodników KN – Talent; Przygotowanie i udział reprezentacji Polski w zawodach międzynarodowych w kategoriach juniorów i młodzieżowców; Rozwijanie sportu wśród dzieci i młodzieży – szkolenie młodzieży uzdolnionej sportowo w Publicznej Szkole Mistrzostwa Sportowego) – 989 650 zł, Polski Związek Muaythai (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 176 000 zł, Polski Związek Kulturystryki, Fitness i Trójboju Siłowego (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 814 000 zł, Polski Związek Kicboxingu (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 820 000 zł, Polski Związek Akrobatyki Sportowej (Przygotowania do igrzysk olimpijskich, mistrzostw świata lub Europy w sportach olimpijskich; Przygotowanie i udział reprezentacji Polski w zawodach międzynarodowych w kategoriach juniorów i młodzieżowców – indywidualne dofinansowanie szkolenia zawodników KN – Talent; Przygotowanie i udział reprezentacji Polski w zawodach międzynarodowych w kategoriach juniorów i młodzieżowców; Rozwijanie sportu wśród dzieci i młodzieży – szkolenie młodzieży uzdolnionej sportowo w Publicznej Szkole Mistrzostwa Sportowego; organizacja imprez sportowych dla dzieci i młodzieży – Pierwszy Krok Sportowy i Ogólnopolskie „Młode Talenty” w Akrobatyce

Sportowej; organizacja obozów sportowych dla dzieci i młodzieży w ramach akcji letniej „Sportowe wakacje”) – 1 038 050 zł, Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 115 000 zł, Polski Związek Ju-Jitsu (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 306 330 zł, Polski Związek Skibobowy (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 60 000 zł, Aeroklub Polski (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich, organizacja imprez sportowych dla dzieci i młodzieży) – 2 358 000 zł, Polski Związek Wędkarski (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich; organizacja imprez sportowych dla dzieci i młodzieży – Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży w Sporcie Wędkarskim) – 115 000 zł, Liga Obrony Kraju (Przygotowania do mistrzostw świata lub Europy w sportach nieolimpijskich) – 30 000 zł.

Dostosowanie rozwiązań związanych ze zwalczaniem dopingu w sporcie w związku ze zmianą standardów międzynarodowych umożliwi lepszą współpracę międzynarodową w zakresie sportu. Ponadto doprecyzowanie przepisów dotyczących dofinansowania przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej Centralnego Ośrodka Sportu w Warszawie usunie wątpliwości z tym związane.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

W ramach konsultacji społecznych projekt został przekazany do: Aeroklubu Polskiego, Ligi Obrony Kraju, Polskiego Związku Akrobatyki Sportowej, Polskiego Związku Alpinizmu, Polskiego Związku Badmintona, Polskiego Związku Baseballu i Softballu, Polskiego Związku Biathlonu, Polskiego Związku Bilardowego, Polskiego Związku Bokserskiego, Polskiego Związku Brydża Sportowego, Polskiego Związku Curlingu, Polskiego Związku Gimnastycznego, Polskiego Związku Golfa, Polskiego Związku Hokeja na Lodzie, Polskiego Związku Hokeja na Trawie, Polskiego Związku Jeździeckiego, Polskiego Związku Judo, Polskiego Związku Ju-Jitsu, Polskiego Związku Kajakowego, Polskiego Związku Karate, Polskiego Związku Karate Fudokan, Polskiego Związku Karate Tradycyjnego, Polskiego Związku Kendo, Polskiego Związku Kick-Boxingu, Polskiego Związku Kolarskiego, Polskiego Związku Korfbal, Polskiego Związku Koszykówki, Polskiego Związku Kręglarskiego, Polskiego Związku Kulturystryki, Fitness i Trójboju Siłowego, Polskiego Związku Lekkiej Atletyki, Polskiego Związku Łuczniczego, Polskiego Związku Łyżwiarstwa Figurowego, Polskiego Związku Łyżwiarstwa Szybkiego, Polskiego

Związku Motorowodnego i Narciarstwa Wodnego, Polskiego Związku Motorowego, Polskiego Związku Muaythai, Polskiego Związku Narciarskiego, Polskiego Związku Orientacji Sportowej, Polskiego Związku Pięcioboju Nowoczesnego, Polskiego Związku Piłki Nożnej, Polskiego Związku Piłki Siatkowej, Polskiego Związku Płetwonurkowania, Polskiego Związku Pływackiego, Polskiego Związku Podnoszenia Ciężarów, Polskiego Związku Rugby, Polskiego Związku Skibobowego, Polskiego Związku Snookera i Bilarda Angielskiego, Polskiego Związku Snowboardu, Polskiego Związku Sportów Saneczkowych, Polskiego Związku Sportów Wrotkarskich, Polskiego Związku Sportu Psich Zaprzęgów, Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego, Polskiego Związku Sumo, Polskiego Związku Szachowego, Polskiego Związku Sermierczego, Polskiego Związku Taekwon-do, Polskiego Związku Taekwondo Olimpijskiego, Polskiego Związku Tańca Sportowego, Polskiego Związku Tenisa Stołowego, Polskiego Związku Tenisowego, Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich, Polskiego Związku Triathlonu, Polskiego Związku Unihokeja, Polskiego Związku Warcabowego, Polskiego Związku Wędkarskiego, Polskiego Związku Wushu, Polskiego Związku Zapaśniczego, Polskiego Związku Żeglarskiego, Związku Piłki Ręcznej w Polsce, Polskiego Komitetu Olimpijskiego, Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego, Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego, Instytutu Sportu, Polskiego Związku Sportu Niepełnosprawnych „Start”, Stowarzyszenia Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki Niewidomych i Słabowidzących „CROSS”, Polskiego Związku Sportu Niesłyszących, Stowarzyszenia Sportu Osób Niepełnosprawnych „SSON”, Związku Stowarzyszeń Sportowych „Sprawni Razem”, instytucji gospodarki budżetowej – Centralny Ośrodek Sportu.

W ramach konsultacji społecznych uwagi zgłosili:

- 1) Polski Związek Brydża Sportowego;
- 2) Polski Związek Warcabowy;
- 3) Centralny Ośrodek Sportu;
- 4) Polski Związek Bokserski;
- 5) Polski Komitet Olimpijski;
- 6) Polski Związek Jeździecki;
- 7) Polski Związek Bilardowy;
- 8) Polski Związek Taekwon-do;
- 9) Polski Związek Piłki Nożnej;
- 10) Liga Obrony Kraju;

- 11) Aeroklub Polski;
- 12) Polski Związek Karate Fudokan;
- 13) Polski Związek Strzelectwa Sportowego;
- 14) Polski Związek Muaythai;
- 15) Polski Związek Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego;
- 16) Polski Związek Kendo;
- 17) Polski Związek Karate Tradycyjnego;
- 18) Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego;
- 19) Polski Związek Kickboxingu;
- 20) Polski Związek Hokeja na Lodzie;
- 21) Polski Związek Koszykówki.

Ponadto w ramach konsultacji społecznych poinformowali o braku uwag:

- 1) Polska Federacja Sportu Młodzieżowego;
- 2) Polski Związek Wędkarski;
- 3) Polski Związek Sportu Nieśłyszących.

Najważniejsze zgłoszone uwagi dotyczyły:

- 1) art. 1 pkt 1 projektu ustawy (rozciągnięcie zakazu pełnienia funkcji członka zarządu polskiego związku sportowego na sytuacje, gdy dana osoba posiada co najmniej 10% udziałów lub akcji w spółce, która prowadzi działalność związaną bezpośrednio z realizacją przez ten PZS jego zadań statutowych) – uwagi PZ Jeździecki, PZ Bilardowy, PZ Hokeja na Lodzie i Aeroklub Polski – sprzeciw wobec propozycji; CBA zgłosiło propozycję zaostreżenia przepisu przez objęcie zakresem wszystkich posiadaczy udziałów lub akcji oraz objęcie hipotezą tego przepisu każdej działalności związanej z realizacją przez PZS zadań statutowych; CBA zaproponowało także dodatkowe przepisy proceduralne dla osób posiadających akcje lub udziały w chwili wejścia w życie ustawy lub w chwili wyboru oraz sankcje za naruszenie przepisów; Rządowe Centrum Legislacji zgłosiło zastrzeżenie, że przepis nie obejmuje swoim zakresem wszystkich typów spółek handlowych i może być uznany za niezgodny z wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP zasadą równości; po analizie uwzględniono część uwag CBA dotyczących dodania dodatkowych przepisów proceduralnych i uwagi RCL;
- 2) art. 1 pkt 1 projektu ustawy (doprecyzowanie brzmienia obecnie obowiązującego art. 9 ust. 4 ustawy o sporcie, zobowiązującego PZS do corocznego rozpatrywania

sprawozdania z działalności zarządu oraz sprawozdania finansowego, ocenionego przez biegłego rewidenta); uwagi: PZ Brydża Sportowego, PZ Strzelectwa Sportowego, PZ Bilardowy, PZMiNW i PZ Hokeja na Lodzie: postulat wprowadzenia minimalnej wysokości budżetu, od której powstawałby obowiązek, ograniczenia częstotliwości rozpatrywania sprawozdania, możliwość wyboru pomiędzy biegłym rewidentem a niezależnym audytorem wewnętrznym; Rządowe Centrum Legislacji zgłosiło postulat uzupełnienia przepisu o wskazanie terminów przedstawiania sprawozdań walnemu zgromadzeniu członków albo delegatów, a także określenie niezbędnych danych i informacji zawartych w sprawozdaniu; po przeanalizowaniu uwag Ministra Finansów w tym zakresie, zgłoszonych w trakcie dodatkowych uzgodnień międzyresortowych, uwagi zostały uwzględnione przez wprowadzenie nowego przepisu art. 9 ust. 6 oraz dostosowanie terminologii stosowanej w art. 9 ust. 7 do treści ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości; zabieg taki usunie występujące w dotychczasowej praktyce wątpliwości w zakresie obowiązku badania rocznych sprawozdań finansowych PZS przez biegłego rewidenta, a także terminów przedstawiania sprawozdań i samej treści tych sprawozdań;

- 3) art. 1 pkt 4 projektu ustawy (utrata statusu polskiego związku sportowego w przypadku nieposiadania przez PZS przynależności do międzynarodowej organizacji sportowej właściwej dla danego sportu); uwagi zgłosili: PZ Warcabowy, PZ Taekwon-do, PZ Karate Fudokan, PZ Strzelectwa Sportowego, PZ Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego, PZ Kendo, PZ Karate Tradycyjnego, PZ Kickboxingu, PZ Hokeja na Lodzie – jednoznacznie negatywna ocena propozycji przepisu; zdaniem PZS pozbawi on statusu polskiego związku sportowego 15 obecnie funkcjonujących polskich związków sportowych w przypadku braku zaświadczenia o przynależności do międzynarodowej federacji; przepis ten nie uwzględnia ważnego społecznego charakteru, a także osiągnięć organizacyjnych, sportowych, zasięgu, tradycji, potencjału czy pozycji międzynarodowej tych związków; w opinii PZS przepis narusza art. 2 Konstytucji RP przez złamanie konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawa, naruszeniu zasady pewności prawa, zasady niedziałania prawa wstecz, zasady praw słusnie nabytych, oraz zasady niedyskryminacji; Rządowe Centrum Legislacji zwróciło uwagę, że obowiązek określony w art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy o sporcie ma zastosowanie jedynie przy tworzeniu PZS i zgłosiło propozycję dodania do ustawy o sporcie odpowiedniego przepisu precyzującego obowiązek posiadania odpowiedniej przynależności przez PZS

- w całym okresie funkcjonowania; po analizie uwzględniono propozycję RCL dodania do ustawy o sporcie odpowiedniego przepisu materialnego (projektowany art. 12a);
- 4) art. 1 pkt 5 projektu ustawy (zmiany w art. 29 ustawy o sporcie umożliwiające dofinansowanie dotacją celową przez ministra właściwego ds. kultury fizycznej Centralnego Ośrodka Sportu w Warszawie); MSW, RCL i PZ Strzelectwa Sportowego zwrócili uwagę na konieczność doprecyzowania przepisu, gdyż jest on niejasny; z kolei COS wnioskował o rozszerzenie zakresu proponowanych przepisów (zamiast „obiekty sportowe” – „obiekty”, zamiast „służących” – „związanych z”); ponadto Minister Finansów zaproponował nową treść zmiany art. 29 ustawy o sporcie; po analizie uwzględniono propozycję Ministra Finansów;
 - 5) art. 1 pkt 9 i 10 projektu ustawy (rozszerzenie penalizacji zachowań korupcyjnych w sporcie na takie, które dotyczą przebiegu zawodów sportowych); PZPN zwrócił uwagę, że rozszerzenie zakresu przepisów może natrafić na duże problemy dowodowe, zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego; zdaniem PZPN ten sam cel można osiągnąć przez wprowadzenie zakazu obejmowania zdarzeń mających miejsce w trakcie zawodów sportowych, zakładami bukmacherskimi; propozycja PZPN nie została uwzględniona ponieważ wyłączenie określonego rodzaju zakładów z oferty zakładów bukmacherskich nie jest możliwe, gdyż większość z wiodących firm na tym rynku nie jest zarejestrowana w Polsce;
 - 6) art. 2 projektu ustawy (rozwiązanie kwestii niedostosowania do ustawy przez PZS, które na gruncie ustawy o sporcie kwalifikowanym były stowarzyszeniami, które posiadały status PZS – Aeroklub Polski, LOK, Polski Związek Wędkarski); PZ Taekwon-do, PZ Karate Fudokan, PZ Strzelectwa Sportowego, PZ Kulturystryki, Fitness i Trójboju Siłowego, PZ Kendo, PZ Kickboxingu, Małopolski Klub Paralotniowy wyraziły jednoznacznie negatywną ocenę propozycji przepisu; CBA z kolei zaproponowało doprecyzowanie brzmienia przepisu; ponadto Aeroklub Polski zgłosił propozycję dodania do ustawy o sporcie przepisu, który umożliwiłby dokończenie podjętych działań dostosowawczych; powyższe uwagi nie zostały uwzględnione w projekcie ze względu na kluczowe znaczenie projektowanego przepisu dla stosowania ustawy o sporcie i zamknięcia procesów dostosowawczych polskich związków sportowych do wymogów ustawy o sporcie; propozycja Aeroklubu Polskiego była przedmiotem dokładnych analiz i spotkań roboczych z przedstawicielami Aeroklubu Polskiego; po przeprowadzonej

analizie propozycja nie została uwzględniona z uwagi na zapewnienia Aeroklubu Polskiego, że dostosował swoją działalność do wymogów ustawy o sporcie;

- 7) zgłoszona przez PZPN propozycja ograniczenia przymusowego tworzenia ligi zawodowej do najwyższej klasy rozgrywek; uwaga nie została uwzględniona;
- 8) zgłoszona przez PKOl propozycja rozszerzenia listy imprez, do których przygotowania minister właściwy do spraw kultury fizycznej może udzielić dofinansowania na podstawie art. 29 ust. 7 o Igrzyska Europejskie, młodzieżowe igrzyska olimpijskie i olimpijskie festiwale młodzieży Europy (EYOF); uwaga nie została uwzględniona m.in. ze względu na aktualną sytuację budżetu państwa;
- 9) zgłaszana przez Aeroklub Polski, PZ Hokeja na Lodzie i Polski Związek Koszykówki propozycja rozszerzenia katalogu zadań finansowanych na podstawie art. 29 ustawy o sporcie; zdaniem PZS: „w niektórych obszarach, z woli ustawodawcy, związek stanowi jakby delegaturę administracji rządowej (tworzenie przepisów dot. współzawodnictwa czy też niezmiernie istotna kwestia reprezentowania polskiego sportu w międzynarodowych organizacjach sportowych)”; uwaga nie została uwzględniona m. in. ze względu na aktualną sytuację budżetu państwa;
- 10) zgłaszana przez Aeroklub Polski, PZ Hokeja na Lodzie i PZ Koszykówki propozycja dopuszczenia możliwości prowadzenia działalności w zakresie sportu w klubach sportowych zdecydowanie szerszej kategorii podmiotów funkcjonujących w każdej dopuszczalnej prawem formie, w tym klubów sportowych prowadzonych przez osoby fizyczne prowadzące jednoosobowo działalność gospodarczą; propozycja nie została uwzględniona z uwagi na zbyt duże rozszerzenie, zdaniem projektodawcy, definicji klubu sportowego;
- 11) zgłaszana przez PKOl oraz większość PZS propozycja zniesienia ograniczenia do 2 kadencji dla prezesa PZS oraz zakazu łączenia funkcji w zarządzie Polskiego Związku Sportowego z funkcją w innych władzach związku; propozycja nie została uwzględniona, ponieważ oznaczałoby to zmniejszenie transparentności działania polskich związków sportowych;
- 12) propozycja PKOl uregulowania w ustawie o sporcie postępowania przed Trybunałem Arbitrażowym ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim; propozycja nie została uwzględniona, gdyż ma charakter systemowy i będzie przedmiotem analiz w ramach prac nad kompleksową regulacją postępowań dyscyplinarnych w sporcie;

- 13) propozycja Aeroklubu Polskiego, PZ Hokeja na Lodzie i PZ Koszykówki nałożenia na jednostki samorządu terytorialnego obowiązku nieodpłatnego udostępnienia obiektów sportowych dla potrzeb szkolenia sportowego dzieci i młodzieży oraz wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym obiekty sportowe wykorzystywane do prowadzenia zajęć sportowych dzieci i młodzieży nie podlegałyby opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości; uwaga nie została uwzględniona, gdyż proponowane rozwiązanie mogłoby stanowić duże pole do nadużyć w celu uzyskania bezpłatnego dostępu do obiektów sportowych; ponadto proponowane zwolnienie obiektów sportowych od podatku od nieruchomości mogłoby doprowadzić do zmniejszenia dochodów gmin;
- 14) propozycja Aeroklubu Polskiego, PZ Hokeja na Lodzie i PZ Koszykówki wprowadzenia zmian w ustawach podatkowych (podatek dochodowy od osób fizycznych, podatek dochodowy od osób prawnych i podatek od spadków i darowizn) ułatwiających finansowanie sportu; uwaga nie została uwzględniona ze względu na aktualną sytuację budżetu państwa.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych. Dotacje celowe dla instytucji gospodarki budżetowej – Centralnego Ośrodka Sportu są planowane w ramach limitu wydatków określonego na dany rok budżetowy w części 25 – Kultura fizyczna.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

6. Wpływ regulacji na rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rozwój regionalny.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Zgodnie z pismem Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 21 maja 2014 r. (znak: DPUE.920.1286.2013/12/mkam) projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem konieczności notyfikacji, z uwagi na zmianę art. 43 ust. 3 i 5 ustawy o sporcie.

Lista podmiotów, które w trakcie prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o sporcie dokonały zgłoszenia w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.):

- 1) Małopolski Klub Paralotniowy – zgłoszenie z dnia 26 września 2013 r.;
- 2) Polska Federacja Paralotniowa – zgłoszenie z dnia 8 października 2013 r.;
- 3) Małopolski Klub Paralotniowy – dodatkowe zgłoszenie z dnia 3 stycznia 2014 r.;
- 4) Olimpiady Specjalne Polska – zgłoszenie z dnia 22 stycznia 2014 r.

Żaden z podmiotów, które dokonały zgłoszenia nie jest wpisany do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingsową.

Warszawa, dnia 24 czerwca 2014 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPU.E.920.1286.2013 /14/mkam
dot.: RM-10-47-14 z 25.06.2014 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym *projektem ustawy* pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:
Pan Andrzej Biernat
Minister Sportu i Turystyki

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA¹⁾**

z dnia

**w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich
o stanie zdrowia oraz zakresu i częstotliwości wymaganych badań lekarskich niezbędnych do
uzyskania orzeczenia lekarskiego**

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2014 r. poz. 715 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zawodnik uczestniczący we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy, zwany dalej „zawodnikiem”, podlega ogólnym badaniom lekarskim oraz badaniom specjalistycznym i diagnostycznym w zakresie niezbędnym do wydania orzeczenia lekarskiego o stanie zdrowia umożliwiającym bezpieczne uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym, w szczególności uczestnictwo w treningach lub zawodach sportowych, zwanego dalej „orzeczeniem”.

2. W przypadku zawodników uprawiających sporty lotnicze za równoznaczne z orzeczeniem, o którym mowa w ust. 1, uznaje się orzeczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania funkcji członka personelu lotniczego, wydawane po przeprowadzeniu badań lotniczo-lekarskich, o których mowa w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1393 oraz z 2014 r. poz. 768).

§ 2. 1. Orzeczenie wydaje lekarz specjalista w dziedzinie medycyny sportowej, a w odniesieniu do zawodników niepełnosprawnych orzeczenie może wydać także lekarz specjalista w dziedzinie rehabilitacji medycznej.

2. W odniesieniu do dzieci i młodzieży do ukończenia 21. roku życia oraz zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia, orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, może wydać lekarz posiadający certyfikat ukończenia kursu wprowadzającego do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej.

§ 3. Badania specjalistyczne i diagnostyczne, o których mowa w § 1 ust. 1, obejmują:

- 1) pomiary antropometryczne;
- 2) badania elektrokardiograficzne;
- 3) badanie ogólne moczu z oceną mikroskopową osadu;

¹⁾ Minister Zdrowia kieruje działem administracji rządowej – zdrowie, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Zdrowia (Dz. U. Nr 248, poz. 1495 i Nr 284, poz. 1672).

- 4) badanie odczynu opadania krwinek czerwonych;
- 5) badanie morfologii krwi obwodowej wraz ze wzorem odsetkowym;
- 6) oznaczenie stężenia glukozy w surowicy krwi;
- 7) ogólne badanie lekarskie;
- 8) badanie ortopedyczne;
- 9) konsultację stomatologiczną;
- 10) konsultację laryngologiczną;
- 11) konsultację okulistyczną;
- 12) konsultację neurologiczną;
- 13) badanie elektroencefalograficzne;
- 14) badanie radiologiczne odcinka szyjnego kręgosłupa;
- 15) badanie radiologiczne odcinka lędźwiowego kręgosłupa;
- 16) badanie spirometryczne.

§ 4. 1. Orzeczenie wydaje się na podstawie badań: wstępnego, okresowego lub kontrolnego.

2. Badanie wstępne, przeprowadzane u osób ubiegających się po raz pierwszy o wydanie orzeczenia, obejmuje badania, o których mowa w § 3 pkt 1–11, oraz dodatkowo badania, o których mowa w § 3:

- 1) pkt 12 i 13 – u osób, które chcą uprawiać sporty i sztuki walki oraz kickboxing;
- 2) pkt 14 – u osób, które chcą uprawiać judo i zapasy;
- 3) pkt 15 – u osób, które chcą uprawiać podnoszenie ciężarów;
- 4) pkt 16 – u osób, które chcą uprawiać pływaniarstwo.

3. Badanie okresowe przeprowadza się:

- 1) co 6 miesięcy – w przypadku badań, o których mowa w § 3 pkt 1, 7 i 8;
- 2) co roku – w przypadku badań, o których mowa w § 3 pkt 2–6 i 9;
- 3) co 2 lata – w przypadku badań, o których mowa w § 3 pkt 10 i 11 oraz dodatkowo badania, o których mowa w § 3:
 - a) pkt 12 i 13 u zawodników uprawiających sporty i sztuki walki oraz kickboxing,
 - b) pkt 14 u zawodników uprawiających judo i zapasy,
 - c) pkt 15 u zawodników uprawiających podnoszenie ciężarów,
 - d) pkt 16 u zawodników uprawiających pływaniarstwo.

4. Okresowe badania lekarskie przeprowadza się przed upływem terminu ważności orzeczenia.

5. Kontrolne badania lekarskie obejmujące badanie ogólne, specjalistyczne i diagnostyczne, uwarunkowane stanem zdrowia, wykonuje się u zawodników, którzy podczas uprawiania sportu doznali urazów, w tym urazów głowy, zmian przeciążeniowych, utraty przytomności lub porażki przez nokaut.

§ 5. Lekarz, o którym mowa w § 2, może zlecić dodatkowo wykonanie innych niezbędnych badań wynikających z oceny stanu zdrowia zawodnika ubiegającego się o wydanie orzeczenia.

§ 6. Orzeczenia lekarskie o braku przeciwwskazań do uprawiania sportu wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER ZDROWIA

W porozumieniu:

**MINISTER SPORTU
I TURYSTYKI**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego (Dz. U. Nr 88, poz. 502), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 1 pkt 6 i art. 4 pkt 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o sporcie (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Przedmiotowe rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2014 r. poz. 715 i ...), upoważniającego ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia, w drodze rozporządzenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej, kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia umożliwiającym bezpieczne uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polskie związki sportowe oraz zakres i częstotliwość wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania przez zawodników tych orzeczeń, przy uwzględnieniu specyfiki współzawodnictwa sportowego.

W dotychczasowym stanie prawnym problematykę tę reguluje rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego (Dz. U. Nr 88, poz. 502), które utraci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie. Mając na uwadze obecne brzmienie upoważnienia ustawowego, w porównaniu z dotychczas obowiązującymi przepisami, w projektowanym rozporządzeniu uregulowano częstotliwość badań lekarskich oraz dokonano podziału badań na badania wstępne okresowe i kontrolne.

W stosunku do poprzednio obowiązującego rozporządzenia, w projekcie doprecyzowano kwestię uprawnień lekarzy, którzy posiadają certyfikat ukończenia kursu wprowadzającego do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej. Dotychczasowe brzmienie przepisu o kwalifikacjach lekarzy nie różnicuje jednoznacznie uprawnień lekarza specjalisty w dziedzinie medycyny sportowej oraz lekarza, który ukończył kurs wprowadzający do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej. Wprowadzona zmiana stanowi usankcjonowanie stanu faktycznego, w którym ukończenie kursu wprowadzającego do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej uprawnia lekarza do orzekania o zdolności do uprawiania sportu przez dzieci i młodzieży do ukończenia 23. roku życia. Należy przy tym podkreślić, że dopuszczenie możliwości wydawania orzeczeń o zdolności do uprawiania sportu przez lekarzy, którzy ukończyli kurs wprowadzający do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej zakończony otrzymaniem certyfikatu Polskiego Towarzystwa Medycyny Sportowej nastąpiło w 2001 r. w związku z niedostateczną – w porównaniu z potrzebami orzecznictwa sportowo-lekarskiego – liczbą lekarzy specjalistów w dziedzinie medycyny sportowej. Celem wprowadzenia takiego przepisu było wzmocnienie orzecznictwa na poziomie podstawowym, w stosunku do dzieci i młodzieży, które rozpoczynają karierę w sporcie, a u których nie nastąpiły jeszcze fizjologiczne zmiany pod wpływem wzmózonego wysiłku (treningu). Jak zatem wynika z ówczesnego uzasadnienia do wprowadzenia tego przepisu, intencją

prawodawcy nie było uznanie za równorzędne kwalifikacji i uprawnień lekarza posiadającego certyfikat i lekarza specjalisty w dziedzinie medycyny sportowej, który zdobywa wiedzę i umiejętności w toku specjalizacji trwającej 2 lata (dla lekarzy zatrudnionych w poradni medycyny sportowej) lub 2,5 roku (dla lekarzy zatrudnionych w innych placówkach ochrony zdrowia). Lekarz, który ukończył kurs wprowadzający posiada zatem wiedzę i umiejętności na poziomie podstawowym w zakresie orzecznictwa sportowo-lekarskiego. Z tego względu, możliwość wydawania orzeczenia o stanie zdrowia zawodnika przez lekarza, który ukończył kurs dopuszcza się warunkowo w odniesieniu do dzieci i młodzieży do ukończenia 21. roku życia oraz zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia.

Analogicznie – jak poprzednio obowiązująca regulacja – przedmiotowy projekt określa możliwość orzekania o zdolności do uprawiania sportu zawodnikom. W regulacji – tak jak dotychczas – odniesiono się w sposób szczególny do orzekania w zakresie: sportów i sztuk walki oraz kickboxingu, zapasów, judo, podnoszenia ciężarów oraz pletwonurkowania, wskazując katalog i częstotliwość dodatkowych badań koniecznych do wykonania u zawodników uprawiających te sporty.

Przedmiotowa regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt rozporządzenia, stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), będzie opublikowany na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia oraz udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej wraz z przekazaniem projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia zostanie również udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin Pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979).

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu i częstotliwości wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Zdrowia Ministerstwo Sportu i Turystyki</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Aleksander Soplński – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pani Dagmara Korbasińska – Dyrektor Departamentu Matki i Dziecka (22 53 00 383, d.korbasinska@mz.gov.pl)</p>	<p>Data sporządzenia 10.06.2014 r.</p> <p>Źródło: Art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Zdrowia brak</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie ma charakter porządkujący zagadnienie orzecznictwa sportowo-lekarskiego w odniesieniu do wszystkich zawodników uczestniczących we współzawodnictwie sportowym. Celem zmiany jest doprecyzowanie i ujednoczenie procedury wykonywania badań lekarskich zawodników poprzez określenie zakresu wymaganych badań oraz częstotliwości ich wykonywania. W aktualnym stanie prawnym częstotliwość wykonywania badań lekarskich została określona dla dzieci i młodzieży oraz zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. poz. 1413) oraz zawodników kadry narodowej w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie zakresu i sposobu realizowania opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich (Dz. U. Nr 88, poz. 501). Częstotliwość badań lekarskich nie została określona dla zawodników innych, niż wskazani w przywołanych aktach wykonawczych, dla których zakres badań określało rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego (Dz. U. Nr 88, poz. 502). Przyczyną takiego stanu był brak delegacji ustawowej w ustawie o sporcie. W 2011 r. podczas konsultacji społecznych przy tworzeniu tego aktu prawnego konieczność uregulowania częstotliwości badań lekarskich zgłaszało zarówno środowisko sportowców, jak również środowisko lekarzy medycyny sportowej (Polskie Towarzystwo Medycyny Sportowej oraz Konsultant Krajowy w dziedzinie medycyny sportowej). Wskazywano wówczas na możliwość występowania przypadków wydawania orzeczenia na czas dłuższy, niż wynikałoby to z metodologii badań profilaktycznych sportowców. W niektórych przypadkach mogło to skutkować zbyt późnym diagnozowaniem niekorzystnych zmian w stanie zdrowia zawodnika w związku z uprawianiem sportu. Środowisko sportowców wskazywano zaś na możliwość wydawania przez lekarzy orzeczeń na czas krótszy, co z kolei skutkowałoby obciążeniem zawodników wyższymi kosztami ponoszonymi za wydanie orzeczenia lekarskiego umożliwiającego bezpieczne uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym. Projektowane rozporządzenie rozstrzyga również kwestię uprawnień lekarzy posiadających certyfikat ukończenia kursu wprowadzającego do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej. Dotychczasowe brzmienie przepisu o kwalifikacjach lekarzy nie różnicuje w sposób jednoznaczny uprawnień lekarza specjalisty w dziedzinie medycyny sportowej oraz lekarza, który ukończył kurs wprowadzający do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej. Wprowadzona zmiana stanowi usankcjonowanie stanu faktycznego, w którym ukończenie kursu wprowadzającego do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej uprawnia lekarza do orzekania o zdolności do uprawiania sportu przez dzieci i młodzież oraz zawodników do

ukończenia 23. roku życia. Dopuszczenie możliwości wydawania orzeczeń o zdolności do uprawiania sportu przez lekarzy, którzy ukończyli kurs wprowadzający do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej zakończony otrzymaniem certyfikatu Polskiego Towarzystwa Medycyny Sportowej nastąpiło w 2001 r. w związku z niedostateczną – w porównaniu z potrzebami orzecznictwa sportowo-lekarskiego – liczbą lekarzy specjalistów w dziedzinie medycyny sportowej. Celem wprowadzenia takiego przepisu było wzmocnienie orzecznictwa na poziomie podstawowym, w stosunku do dzieci i młodzieży, które rozpoczynają karierę w sporcie, a u których nie nastąpiły jeszcze fizjologiczne zmiany pod wpływem wzmoczonego wysiłku (treningu). Z ówczesnego uzasadnienia do wprowadzenia tego przepisu wynika, że intencją prawodawcy nie było uznanie za równorzędne kwalifikacji i uprawnień lekarza posiadającego certyfikat i lekarza specjalisty w dziedzinie medycyny sportowej, który zdobywa wiedzę i umiejętności w toku specjalizacji trwającej 2 lata (dla lekarzy zatrudnionych w poradni medycyny sportowej) lub 2,5 roku (dla lekarzy zatrudnionych w innych placówkach ochrony zdrowia). Lekarz, który ukończył kurs wprowadzający posiada zatem wiedzę i umiejętności na poziomie podstawowym w zakresie orzecznictwa sportowo-lekarskiego. Z tego względu, możliwość wydawania orzeczenia o stanie zdrowia zawodnika przez lekarza, który ukończył kurs dopuszcza się warunkowo w odniesieniu do dzieci i młodzieży do ukończenia 21. roku życia oraz zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Ujednolicenie orzecznictwa sportowo-lekarskiego poprzez określenie zakresu i częstotliwości badań sportowców jest możliwe poprzez określenie tych zagadnień we wszystkich aktach wykonawczych regulujących kwestię ochrony zdrowia osób uprawiających sport. Efektem wprowadzonych zmian będzie określenie jednolitych kryteriów badań lekarskich, umożliwiających okresową ocenę stanu zdrowia zawodników poprzez monitorowanie wpływu obciążeń treningowych oraz wczesną identyfikację problemów zdrowotnych u osób uprawiających sport.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Większość państw członkowskich Unii Europejskiej uregulowała kwestię ochrony zdrowia sportowców poprzez określenie katalogu badań lekarskich oraz częstotliwości ich wykonywania w przepisach krajowych.

Przykłady:

1. Finlandia – nie ma wymogu przeprowadzania specjalnych badań lekarskich zawodników;
2. Litwa – badania lekarskie są obowiązkowe i zachowują ważność przez 4 miesiące;
3. Łotwa – badania lekarskie są obowiązkowe i zachowują ważność przez 4 miesiące;
4. Niemcy – wymóg przeprowadzania badań lekarskich (w tym: szczegółowych badań serca) dotyczy wszystkich zawodników;
5. Portugalia – badania lekarskie zawodników są obowiązkowe;
6. Serbia – badania lekarskie są obowiązkowe i zachowują ważność przez 4 miesiące;
7. Wielka Brytania – brak jest kompleksowych regulacji o obowiązku badań lekarskich zawodników; obowiązkowe jest badanie serca w przypadku młodych zawodników rywalizujących na szczeblu międzynarodowym.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Lekarze posiadający kwalifikacje do wydawania zawodnikom orzeczeń o stanie zdrowia (lekarze specjaliści w dziedzinie medycyny sportowej, lekarze specjaliści w dziedzinie rehabilitacji medycznej, lekarze posiadający certyfikat ukończenia kursu wprowadzającego do specjalizacji w dziedzinie medycyny sportowej)	2604 osoby	Rejestr Naczelnej Rady Lekarskiej	Konieczność stałego odbywania szkoleń, i podnoszenia kwalifikacji zawodowych.
Zawodnicy	500 000 osób	Szacunki Ministerstwa Sportu i Turystyki	Zapewnienie świadczeń odpowiedniej jakości dla wszystkich usługobiorców.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Równoległe z uzgodnieniami z członkami Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie przesłany do opinii i konsultacji publicznych następującym podmiotom: Naczelnej Radzie Aptekarskiej, Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych, Naczelnej Radzie Lekarskiej, Naczelnej Radzie Pielęgniarek i Położnych, Krajowemu Konsultantowi w dziedzinie medycyny sportowej, Krajowemu Konsultantowi w dziedzinie rehabilitacji medycznej, Polskiemu Towarzystwu Medycyny Sportowej, Sekretariatowi Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Business Centre Club, Krajowej Izbie Gospodarczej, Związkowi Województw Rzeczypospolitej Polskiej, Związkowi Powiatów Polskich, Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”, Akademickiemu Związkowi Sportowemu, Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu, Polskiemu Komitetowi Paraolimpijskiemu, Aeroklubowi Polskiemu, Polskiemu Związkowi Akrobatyki Sportowej, Polskiemu Związkowi Alpinizmu, Polskiemu Związkowi Badmintonu, Polskiemu Związkowi Baseballu i Softballu, Polskiemu Związkowi Biathlonu, Polskiemu Związkowi Bilardowemu, Polskiemu Związkowi Bokserskiemu, Polskiemu Związkowi Brydża Sportowego, Polskiemu Związkowi Curlingu, Polskiemu Związkowi Gimnastycznemu, Polskiemu Związkowi Golfa, Polskiemu Związkowi Hokeja na Lodzie, Polskiemu Związkowi Hokeja na Trawie, Polskiemu Związkowi Jeździeckiemu, Polskiemu Związkowi Ju-Jitsu, Polskiemu Związkowi Judo, Polskiemu Związkowi Kajakowemu, Polskiemu Związkowi Karate, Polskiemu Związkowi Karate Fudokan, Polskiemu Związkowi Karate Tradycyjnego, Polskiemu Związkowi Kendo, Polskiemu Związkowi Kickboxingu, Polskiemu Związkowi Kolarskiemu, Polskiemu Związkowi Korfballu, Polskiemu Związkowi Koszykówki, Polskiemu Związkowi Kręglarskiemu, Polskiemu Związkowi Kulturystryki, Fitness i Trójboju Siłowego, Polskiemu Związkowi Lekkiej Atletyki, Polskiemu Związkowi Łuczniczemu, Polskiemu Związkowi Łyżwiarstwa Figurowego, Polskiemu Związkowi Łyżwiarstwa Szybkiego, Polskiemu Związkowi Motorowemu, Polskiemu Związkowi Motorowodnemu i Narciarstwa Wodnego, Polskiemu Związkowi Muaythai, Polskiemu Związkowi Narciarskiemu, Polskiemu Związkowi Orientacji Sportowej, Polskiemu Związkowi Pięcioboju Nowoczesnego, Polskiemu Związkowi Piłki Nożnej, Związkowi Piłki Ręcznej w Polsce, Polskiemu Związkowi Piłki Siatkowej, Polskiemu Związkowi Płetwonurkowania, Polskiemu Związkowi Pływackiemu, Polskiemu Związkowi Podnoszenia Ciężarów, Polskiemu Związkowi Rugby, Polskiemu Związkowi Skibobowemu, Polskiemu Związkowi Snookera i Bilarda Angielskiego, Polskiemu Związkowi Snowboardu, Polskiemu Związkowi Sportów Saneczkowych, Polskiemu Związkowi Psych Zaprzęgów, Polskiemu Związkowi Sportów Wrotkarskich, Polskiemu Związkowi Strzelectwa Sportowego, Polskiemu Związkowi Sumo, Polskiemu Związkowi Szachowemu, Polskiemu Związkowi Stermierczemu, Polskiemu Związkowi Taekwondo-Do, Polskiemu Związkowi Taekwondo Olimpijskiego, Polskiemu Związkowi Tańca Sportowego, Polskiemu Związkowi Tenisa Stołowego, Polskiemu Związkowi Tennisowemu, Polskiemu Związkowi Towarzystw Wioślarskich, Polskiemu Związkowi Triathlonu, Polskiemu Związkowi Unihokeja, Polskiemu Związkowi Warcabowemu, Polskiemu Związkowi Wędkarskiemu, Polskiemu Związkowi Wushu, Polskiemu Związkowi Zapaśniczemu, Polskiemu Związkowi Żeglarskiemu, Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego, Polskiemu Związkowi Sportu Niepełnosprawnych „Start”, Polskiemu Związkowi Sportu Niesłyszących.

Wyniki konsultacji zostaną omówione po ich zakończeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2014 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	<i>Łącznie (0–10)</i>				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-				
	(dodaj/ usuń)	-	-	-	-	-	-	-				
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-										
	(dodaj/ usuń)	-										
Niemierzalne	Okresowa ocena stanu zdrowia zawodników umożliwia monitorowanie wpływu obciążeń treningowych na stan zdrowia oraz wczesną identyfikację problemów zdrowotnych u osób uprawiających sport.											

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 wprowadzenie nowych pozwoleń

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Regulacja nie będzie miała bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

IV kwartał 2014 r. – przekazanie projektu do konsultacji publicznych oraz uzgodnień;
I kwartał 2016 r. – wejście w życie projektowanego rozporządzenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Efekty wprowadzenia przepisów projektu będzie można zaobserwować po wejściu rozporządzenia w życie. Projektowane rozporządzenie jednoznacznie bowiem określi częstotliwość wykonywania badań umożliwiających zawodnikowi bezpieczne uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym oraz systematyczną kontrolę stanu zdrowia zawodników.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Nie dotyczy

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
BSA III-021-260/14**

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2014 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 13-08-2014

Pan
Adam PODGÓRSKI
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na pismo z dnia 1 sierpnia 2014 r., GMS-WP-173-170/14 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 499) nie uznaje za celowe opiniowania **rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie**.

Z poważaniem

wz.

Teresa FLEMMING-KULESZA
Prezes Sądu Najwyższego